

ادامه از صفحه ۴

ایران وزمان آزمون ترامپ

فرصتی برای آموزش و یادگیری، فرصتی برای تجربه چیزهایی که هرگز تجربه نکرده است. فرصتی برای اینکه درگ کند سیاست، تجارت شخصی نیست، فرصتی برای درگ این نکته که رئیس جمهور آمریکا، با رئیس شرکت‌های ترامپ متفاوت است. فرصت اینکه پیامزد موضوعات سیاسی، «کیس‌های تجاری» نیستند که لزوما با بده‌وبستان حل‌وفصل شوند و فرصت اینکه ترامپ پیاموزد، ترامپ رئیس جمهور آمریکاست و نه ترومپت پرسروصدا و... . این زمان را می‌توان «ترامپ تست تایم» (Trump Test Time) یا زمان آزمون ترامپ نامید. دوره‌ای کوتاه اما گویای رفتار او، به نظرم در ایران باید ترامپ را در این «دوره آزمون و آزمایش و آموزش» سنجید. پس سیاست‌ورزی در این سوو نیز جریان دارد و ما نیز حتماً سیاست‌ورزیم، و آخر اینکه در دوره‌ای که ما «ترامپ تست تایم» می‌نامیم که می‌تواند کوتاه هم باشد، سیاست‌ورزی ما باید چگونه باشد و از چه رویه‌های رفتاری پیروی کند؟ تا در این دوره در مواجهه با چنین رئیس جمهوری خاص در آمریکا، ما نیز خاص رفتار کرده و بهینه‌تر از روش‌هایمان و داشته‌هایمان استفاده کنیم. پیشنهاد می‌کنم در این دوره کوتاه:

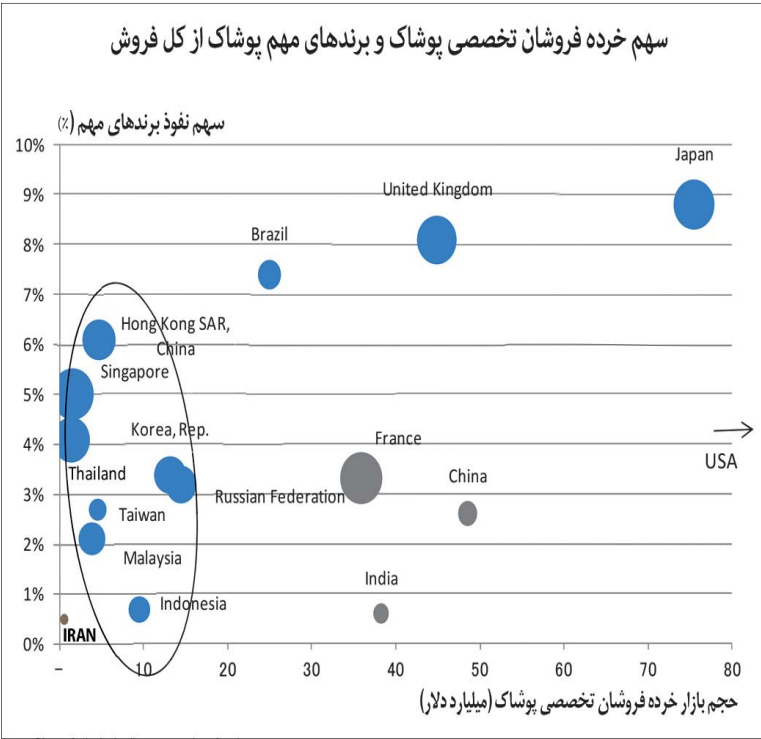
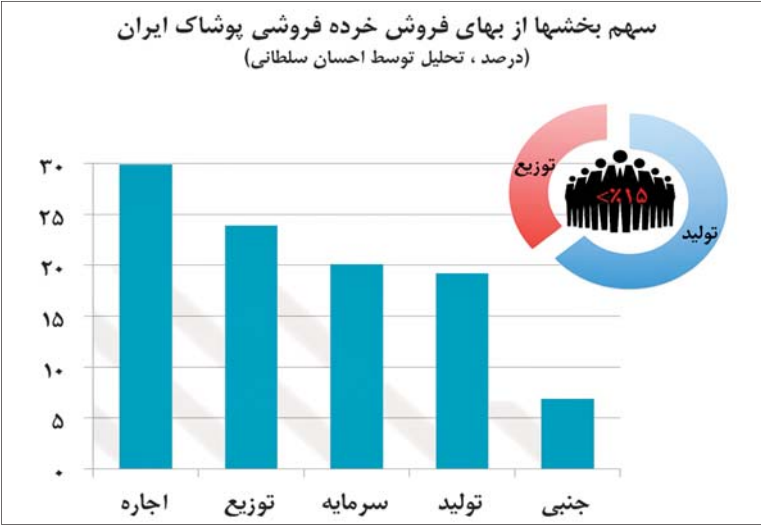
- فقط مسئولان رسمی و کت‌وشلوارپوشان سیاست خارجی درخصوص موارد میان ایران و آمریکا سخن گویند.
- از ارسال پیام‌های متفاوت و متناقض پرهیز کنیم.
- از پراکنش شعارهای تند، توهمین‌آمیز و تحقیرآمیز به‌ویژه نسبت به رئیس‌جمهور آمریکا خودداری کنیم.

ادامه از صفحه ۶

دستیاجگی، بزرگ‌تر از فاجعه

شاید هیئت‌مدیره به دلیل سودجویی، استاندارد ایمنی را رعایت نکنند. مگر نه اینکه «ساختار، رفتار را شکل می‌دهد». چرا مدعی‌العموم، دستور پلمب این واحدهای متخلف را صادر نکرده است تا امنیت شهروندان تأمین شود. آن سوتور، هزاران تهرانی، مسیرهای امدادرسانی را بسته‌اند. اولین واکنش پلیس به این نوع رویدادها در جهان، انتخاب شعاع مناسب برای بستن مسیرها و البته تخلیه همه مراکز و ساختمان‌های اطراف محل حادثه است. در تهران این مسئله اهمیت حیاتی‌تر دارد چراکه لوله‌های گاز زیر شهر تهران، می‌توانند مانند بمب ساعتی در حوادث عمل کنند. اما هیچ اثری از مسدودکردن نیست، رسانه‌های عمومی گرفتار دستیاجگی، فراموش می‌کنند حداقل به مردم اعلام کنند محل حادثه را ترک کنند شاید جان یک سانحه‌دیده نجات یابد. برای پلیس متفرق‌کردن مردمی که به جای همکاری، در حال گرفتن سلفی روی ماشین آتش‌نشانی هستند، حتما کار دشواری نیست. اگر ساختمان به جای ریزش عمودی، افقی روی خیابان‌های جمهوری و فردوسی آوار می‌شد، سلفی‌بگیران در صحنه، اکنون کجا بودند؟ در مدیریت میدان هم اثری از آرایش به چشم نمی‌خورد.

۳-دها سؤال بی‌پاسخ، از دیروز مطرح شده است، چرا مدیریت واحد خدمات شهری در کلان‌شهر پایتخت، به یک رقیا می‌ماند و تهران‌شهری بی‌دفاع است؟ چرا سازمان حیاتی آتش‌نشانی و خدمات ایمنی، دارای تجهیزات بروز و استاندارد نیست؟ چرا ضوابط ساختمانی در ساختمان‌های کلان‌شهر پایتخت رعایت نمی‌شود؟ چه تضمینی وجود دارد هزاران واحد صنفی فعال در ساختمان‌های فرسوده محلات مختلف تجاری تهران، فردا به همین سرنوشت دچار نشوند. از این دست ساختمان‌ها در تهران و دیگر شهرهای بزرگ، بسیار است. نگارنده همین حالا برچی ۱۳طبقه در منطقه مرکزی تهران را می‌شناسد که دارای کاربری مسکونی تجاری است. سال ۸۸ پایان کار دریافت کرده بی‌آنکه سیستم اعلام و اطفای حریق در ضوابط آن فعال شود. تعدادی واحد اداری که دارای اجناس نزدیک به اشتعال هستند نیز به شکل غیرقانونی در برج مذکور فعال شده‌اند. چرا استاندارد مدیریت پروژه ضوابط ساختمانی در ساختمان‌ها، اگر در طبقه ۱۲ و ۱۳ آن آتش‌سوزی رخ دهد و برق ساختمان از کار بیفتد، بدون دارابودن برق اضطراری، چه فرجامی در انتظار ساکنان اعم از کودک، پیر و جوان است؟ اینکه گفته شود هیئت‌مدیره‌های این نوع مجتمع‌ها، نسبت به فعال‌سازی سیستم اعلام و اطفای حریق اقدام کنند، ناشی از کم‌اطلاعی است. آنان در جمع‌آوری شارژ ماهانه از ساکنان، چه کاربری برج، تجاری باشد چه اداری و مسکونی، درمانده‌اند و معوقات، سر به فلک می‌زند. می‌توان به جای این نوع نسخه‌پیچیدن‌ها، هزینه‌های سرسام‌آور غیرمرتبط با کارکرد اصلی مدیریت شهری را کاست و خط اعتباری برای ایمن‌سازی ساختمان‌ها در یکی از بانک‌ها با مشارکت دولت و شهرداری برقرار کرد. بیمه‌های آتش‌سوزی، مسئولیت و... را با آموزش و الزم، در بین ایرانیان از خدمتی به غایت ناشناخته به کالایی ضروری تبدیل کرد؛ کالای ضروری ایمنی برای زندگی. ترازوی دردندان ساختمان‌های پلاسکو و درد سنکین آتش‌نشانیان جان‌برگرم ما، این‌قدر هولناک هست که دامنه شایعه حتی تا کتابه به سرنوشت مالک ساختمان پلاسکو هم گسترده شود. اینجا تهران است؛ پایتختی با ساختمان‌ها، معابر و خودروهای فاقد استاندارد که هر لحظه باید در انتظار حادثه‌ای نشست. خاک‌دند زلزله نباید.

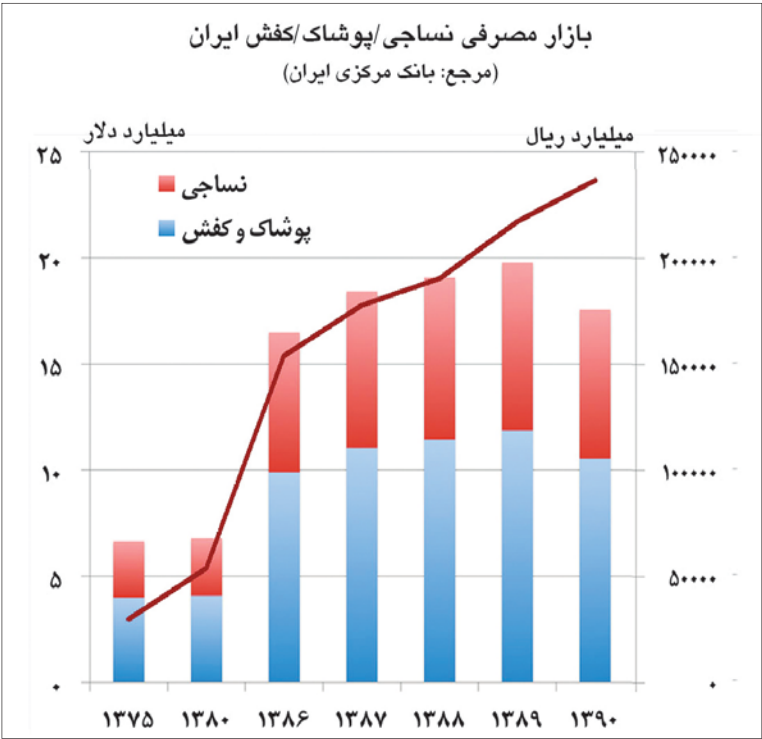
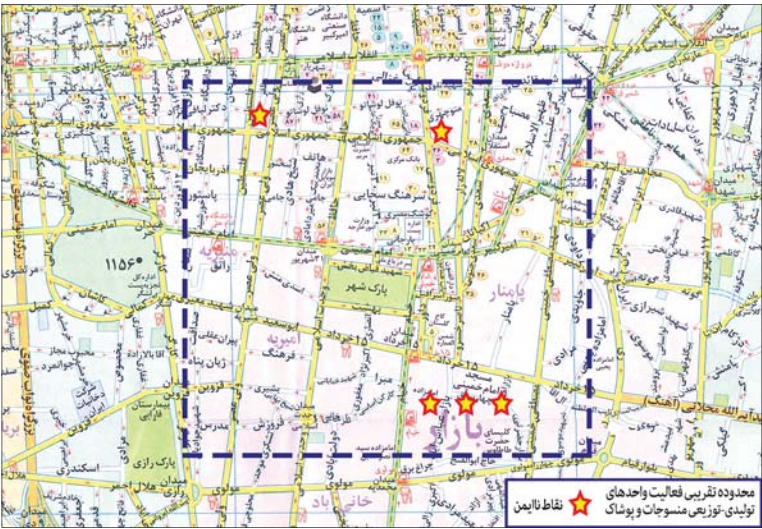
حجم بازار خرده فروشان تخصصی پوشاک (میلیارد دلار)

در خیابان جمهوری اسلامی (حد فاصل سعیدی تا فلسطین) استقرار پیدا کرده‌اند. بررسی‌ها و برآوردها نشان می‌دهد بیش از ۶۰ درصد از پارچه و نزدیک به ۵۰ درصد پوشاک مصرفی کشور از طریق بازار تهران و خیابان جمهوری اسلامی توزیع می‌شود که ارزش روز این حجم تجاری، حدود ۵۰ هزار میلیارد ریال تخمین زده می‌شود. علاوه‌براین، بیش از ۴۰ درصد پوشاک و کفش داخلی در این مناطق و پیرامون آنها تولید می‌شود و ساختمان‌های تجاری و مسکونی قدیمی و کهنه زیادی با شرایط نامین برای انبار و تولید منسوجات و پوشاک اختصاص یافته است. ساختمان‌های تجاری اطراف ساختمان پلاسکو مانند فردوسی، کویتی‌ها و همچنین واقع در محدوده بازار، خیابان جمهوری و شمال غربی چهارراه جمهوری- ولیعصر وضعیت پرخطر و نالاین کاملاً مشابهی با ساختمان پلاسکو دارند. منسوجات و پوشاک اعم از طبیعی و مصنوعی، قابلیت آتش‌گیری بالایی دارند و نگهداری و انبارکردن ابتدایی آنها برای تولید، توزیع و فروش شب عبید، شرایط را در ماه‌های پایانی سال به‌مراتب بدتر کرده و زمینه‌ساز و مساعد هرگونه فاجعه دیگری می‌شود. بنابراین بافت فرسوده و تراکم هزاران تن مواد با قابلیت آتش‌گیری بالا، ظرفیت بالایی برای بروز آتش‌سوزی دارد و باید منشا اصلی حوادثی از قبیل ساختمان پلاسکو را در شرایط و سازوکاری دید که اجازه حفظ و استمرار وضعیت کنونی را داده است.

به‌طورکلی، پایتخت‌هایی مانند تهران، در عین مرکزیت سیاسی، مرکز تجاری کشور نیز محسوب می‌شوند؛ بنابراین گرایش طبیعی به تمرکز بخش غالب توزیع کشور در تهران، امری اجتناب‌ناپذیر است. شرایط پرخطر ادامه دادند. در ادامه ماجرا قطعاً دستگاه‌های اجرایی ذی‌ربط اتهام‌زنی به یکدیگر و جناح‌های رقیب را آغاز خواهند کرد و چنان‌چه همواره اتفاق افتاده، بدون انجام هرگونه اقدامات اساسی و ریشه‌ای، پس از مدتی همه چیز فراموش می‌شود. در این سانحه بیش از هر چیز، باید برای جان آتش‌نشانیان باشهامت تأسف خورد که زندگی خود را در راه انجام وظیفه از دست دادند. نابودی بیش از ۴۰۰ واحد تولیدی- توزیعی با از دست‌رفتن شغل دو تا سه هزار نفر و ازبین‌رفتن صدها میلیارد ریال سرمایه مردم از دیگر پیامدهای ناگوار این حادثه به شمار می‌رود.

حدود نیمی از بازار تاریخی تهران به فعالیت‌های توزیع منسوجات و پوشاک از قبیل پارچه، فرش و فعالیت‌های وابسته اختصاص یافته است. کارگاه‌های کوچک تولیدی پوشاک پیرامون و همچنین داخل بازار تهران در شرایطی کاملاً غیراستاندارد و غیرایمن استقرار پیدا کرده و در همین راستا، واحدهای جنبی و خدماتی خیابان‌های مجاور را محل فعالیت خود قرار داده‌اند. در کنار بازار تهران، بخش مهمی از تولیدکنندگان، توزیع‌کنندگان و خرده‌فروشان پوشاک

اقتصاد

«پلاسکو»‌های دیگر در راه‌ند

منطقه «خطر» پوشاک

در کشور و حفظ ساختار سنتی متکی به بازار است. ضمن آنکه تولید پوشاک در ایران به میزان کمی به صورت صنعتی انجام می‌شود، نظام توزیع (عمده‌فروشی و خرده‌فروشی) منسوجات و پوشاک کشور کم‌وبیش بر سازوکار نیم‌قرن گذشته استوار است. در سطح جهان برندها و خرده‌فروشان تخصصی که محل فعالیت اصلی آنها در نقاط مرکزی شهر متمرکز نیست، تولید و توزیع پوشاک را اداره می‌کنند. در ایران دفاتر با فروشگاه‌های متعددی (به اصطلاح پخش) با مدیریت غیرعلمی و سنتی بخش توزیع عمده‌فروشی و تعداد زیادی کارگاه‌های کوچک (به اصطلاح تولیدی) با محیط‌های کار به شدت نامناسب تولید پوشاک را بر عهده دارند (مانند ساختمان پلاسکو) و در بخش خرده‌فروشی چندصدهزار فروشگاه و بوتیک نامتشکل، عرضه پوشاک به مصرف‌کنندگان نهایی را انجام می‌دهند. معضل دیگری که ناکارآمدی وضعیت موجود را تشدید کرده، هزینه بسیار بالا و نامتعارف اجاره محل کار و فروشگاه است که موجب می‌شود بخش اعظم منافع حاصل از تولید و توزیع پوشاک نصیب صاحبان املاک تجاری در سطح کشور و به‌ویژه تهران شود.

چنانچه ذکر شد در سطح جهان برندها و خرده‌فروشان تخصصی پوشاک، مدیریت زنجیره تأمین پوشاک را بر عهده دارند. آنها تولید پوشاک را مدیریت کرده و وظیفه توزیع و فروش و تأمین مالی را انجام می‌دهند. برندها و خرده‌فروشان تخصصی پوشاک با طراحی و نوآوری محصولات و بررسی و برنامه‌ریزی بازار، برندینگ، بازاریابی و خدمات پس از فروش، مجموعه خدمات ارزش‌افزوده (دانش‌بنیان) متنوعی را ارائه می‌کنند. در ایران دفاتر و فروشگاه‌های پخش، تأمین، تولید و عرضه پوشاک (از قبیل ساختمان پلاسکو) را بر عهده دارند. در بیش از ۹۰ درصد موارد این دفاتر پخش با اقدام به تولید پوشاک کم‌کیفیت با استفاده غیرقانونی از لیبیل برندهای معروف جهانی با واردات و قاچاق پوشاک درجه سه و چهار با برندهای تقلبی می‌کنند. طراحی و نوآوری در حد تقلید ناقص از طرح‌های طراحان جهانی است.

در بخش توزیع پوشاک جهانی، رویکردهای متنوعی شامل نوسازی و بازسازی نقاط تجاری (فروشگاهی) مرکزی شهر، ایجاد مجتمع‌های فروشگاه‌ای در حاشیه شهرها (برای کاهش هزینه زمین و انتقال بار ترافیکی) و توسعه فروش اینترنتی اتخاذ شده است. مسئله بزرگ و نکته کلیدی در اقتصاد ایران این است که برخلاف اغلب کشورها که از توسعه متوازن و هماهنگ بخش‌های مختلف برخوردار هستند، در ایران توسعه بیشتر معطوف به نوسازی سخت‌افزاری و بدون توجه به نرم‌افزارها و بخش‌های خدماتی پشتیبان بوده است. حدود نیم‌قرن است که به‌ویژه با درماندهای نفتی ماشین‌آلات و تجهیزات تولیدی وارد

کشور و صنایع نوسازی می‌شوند، اما در مقابل بخش توزیع کشور در مجموع همان ساختار سنتی نامتشکل و ناکارآمد خود را حفظ کرده است.

اینجاست که نقش و وظیفه دولت، دستگاه‌های اجرایی و بخش خصوصی مشخص می‌شود. در بخش دولت وزارت صنعت، معدن و تجارت با توجه به اینکه هم متولی بخش تولید و هم توزیع است، نقش اصلی را دارد. حداقل نیمی از تولید و توزیع پوشاک کشور در محدوده شهری شهرداری تهران انجام می‌شود، بنابراین شهرداری تهران هم نظر به وظیفه تمشیت امور شهری، در این راستا وظیفه‌ای مهم و کلیدی بر عهده دارد. بخش خصوصی که در قالب تشکل‌های بخش خصوصی می‌تواند تأثیرگذار باشد، با بررسی و انعکاس حقایق و واقعیت‌ها به دولت و جامعه، پیگیری مطالبات صنفی و همکاری در جهت اجرای برنامه‌ها از نقش خاص و مهمی برخوردار است. وزارت صنعت، معدن و تجارت اصولاً هدف و اولویت خود را توسعه صنایع بزرگ دولتی و شبه‌خصوصی متکی به رانت (به‌خصوص رانت منابع) از قبیل پتروشیمی، فولاد و خودرو قرار داده است، چنانچه در ربع‌قرن اخیر سهم این صنایع از حدود ۳۵ درصد تولید ناخالص بخش صنعت به نزدیک ۷۰ درصد درحال‌حاضر رسیده است. متأسفانه بخش بنگاه‌های کوچک و متوسط (مانند تولید پوشاک و کفش) همواره در حدی ضعیف و خارج از موضوع از سوی دولت‌ها دیده شده که در دولت هشتم مدیریت بخش صنایع کوچک در شرکت شهرک‌های صنعتی که وظیفه عمرانی داشت، ادغام شد. هنگامی که دولت‌ها و دولتمردان بخواهند آلوده بنگاهداری بشوند و خود ذی‌نفع باشند، بی‌تردید این مردم و فعالان بخش خصوصی هستند که با حاشیه رانده می‌شوند. شهرداری تهران با تمرکز ثروتمندان و سرمایه‌ها در شمال شهر و منافع عظیمی که در این میان وجود دارد، بخش‌های مرکزی شهر (Down-town) را کم و بیش به فراموشی سپرده است، درحالی‌که با توجه به اهمیت و تأثیرگذاری اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی نقاط مرکزی شهری، بازسازی، نوسازی و بهسازی این نقاط یکی از اولویت‌های اصلی و همیشگی شهرهای بزرگ به شمار می‌رود. در پایان با توجه به تجربیات جهانی در توسعه اقتصادی و شهری، برای برون‌رفت از وضعیت نامطلوب کنونی و اجتناب از هزینه‌های اقتصادی، اجتماعی و انسانی، راهکارهایی به شرح زیر ارائه می‌شود:

- نوسازی و بازسازی منطقه مرکزی تهران (از جمله مراکز تولید و توزیع پوشاک)
- نظام‌مندی تولید پوشاک و کفش در تهران با تعیین منطقه شهری (توام با حمایت و کنترل)
- ایجاد پارک‌های پوشاک در مناطق مناسب نزدیک تهران (برای توزیع پوشاک)
- پشتیبانی از ایجاد واحدهای صنعتی پوشاک (در خارج از شهرها)
- حمایت از ایجاد و توسعه خرده‌فروشان تخصصی پوشاک و برندهای داخلی
- پشتیبانی از توسعه تجارت الکترونیک در خرده‌فروشی پوشاک

نگاه

همایش کشاورزی سالم و پایدار با حضور ۴۸ کشور خارجی

● آنا: هشتمین همایش بین‌المللی آرمان سبز آدینه با هدف بومی‌سازی تکنولوژی روز دنیا در راستای تولید پایدار، افزایش عملکرد و ارتقای کیفیت تولیدات کشاورزی با شعار تولید معیشتی، اقتصاد مقاومتی هفتم بهمن در سالن همایش‌های بین‌المللی صداوسیما برگزار می‌شود. به گزارش ستاد برگزاری هشتمین همایش بین‌المللی آرمان سبز آدینه، بررسی ارائه راهکارهای بخش خصوصی در تولید معیشتی و اقتصاد مقاومتی، مشارکت بخش خصوصی در تولید در جهت کسب سهم بیشتر در فعالیت و تولیدات کشاورزی، بررسی و ارائه راهکارهای علمی در جهت انتقال بیشتر وظایف تأمین نهاده‌های کشاورزی از دولت به بخش خصوصی و بررسی تعیین جایگاه بخش خصوصی در افزایش تولید و عملکرد پایدار در واحد سطح از جمله محورهای اصلی این همایش بین‌المللی است. در این همایش، قائم‌مقام وزیر کشاورزی کره جنوبی و سفیران این کشور و مجارستان به‌همراه ۴۸ نماینده خارجی حضور خواهند داشت و مدعوینی از کشورهای کانادا، فرانسه، فنلاند، کره‌جنوبی، مجارستان و هند سخنرانی خواهند کرد که در این گردهمایی علمی، بحث و تبادل‌نظر و اطلاعات گسترده‌ای در طول برگزاری همایش با حضور مقامات دولتی، کارشناسان، محققان و تولیدکنندگان برتر در سالن همایش‌های بین‌المللی صداوسیما برگزار می‌شود. به گفته محمدرضا شریفی، بنیان‌گذار شرکت برگزارکننده هشتمین همایش بین‌المللی آرمان سبز آدینه و دبیر اجرایی آن، برای این همایش بین‌المللی، بیش از ۵۰ میهمان شناخته‌شده در عرصه کشاورزی از کشورهای پیشرو جهان دعوت شده‌اند و ضمن دعوت از کره‌ای‌ها، آنها نیز از مهندسان و مدیران ایرانی دعوت کردند و رایگان به آنها آموزش دادند که اشتیاق کره‌ای‌ها برای آزمایش و پژوهش روی کشاورزی ایران عجیب بود. لازم به ذکر است، هم‌زمان با برگزاری این همایش بین‌المللی، چهارمین نمایشگاه نهاده‌های کشاورزی پنجم الی هشتم بهمن در مرکز نمایشگاه‌های بوستان گفت‌وگو پریاست و فضایی برای مباحث علمی در محل برگزاری این نمایشگاه ایجاد شده تا آخرین دستاوردهای نوین کشاورزی پایدار به همگان معرفی شود.

ادامه از صفحه ۵

اقتصاد سبز در بخش کشاورزی وتأمین مالی آن

... محصولات کشاورزی نیاز به دوبرابرشدن داشته که منجر به جنگل‌زایی در مقیاس بزرگ شده، مگر اینکه شیوه‌های کشت تغییر کند. تقاضای انرژی در حدود ۸۵ درصد در سال ۲۰۱۰ افزایش یافته و منجر به افزایش چهار تا شش درجه سانتی‌گراد میانگین دمای جهان شده که این حرارت بیشتر باعث امواج، توان‌ها و افزایش تهدیدکننده سطح آب دریا می‌شود. همه اینها هزینه‌ها و آسیب‌های فراوانی برای جامعه به همراه دارد. به عنوان نمونه، هزینه و آسیب حاصل از توان شنی بخش کارائیب، اقیانوس اطلس و شمال شرق ایالات متحده در اکتبر ۲۰۱۲، بیش از ۶۰ میلیارد دلار برآورد شده و بیش از ۲۵۰ نفر زندگی خود را از دست داده‌اند. درآین‌مان، رشد سبز و اقتصاد سبز می‌تواند خطرات حاصل از تغییرات آب‌وهوایی آینده را کاهش داده و تغییر- و تخریب محیط زیست را کنترل کند. برای نمونه می‌توان به بهره‌وری سوخت و وسایل نقلیه اشاره کرد که در اوایل دهه ۱۹۷۰ تا سال ۲۰۱۱، بیش از دو برابر شده است که این امر ناشی از سرمایه‌گذاری در انرژی‌های تجدیدپذیر بوده است. سرمایه‌گذاری جهانی در انرژی‌های تجدیدپذیر در سال ۲۰۱۱ نسبت به سال ۲۰۱۰، حدود ۱۷ درصد افزایش داشته و به رقم ۲۵۷ میلیارد دلار رسیده است. افزایش بهره‌وری انرژی را می‌توان به عنوان راهکاری برای امنیت زیست‌محیطی طرح کرد که برای دستیابی به این مهم، سرمایه‌گذاری و تأمین مالی فعالیت‌های مرتبط با آن، صورت می‌گیرد. سرمایه‌گذاری داخلی و مرزی در کشورهایی که عضو سازمان همکاری اقتصادی و توسعه (OECD) نیستند بین سال‌های ۲۰۰۴ تا ۲۰۱۱، با نرخ سالانه حدود ۲۷ درصد در انرژی‌های نو افزایش داشته که در مقایسه با کشورهایی OECD در این نرخ رشد ۲۷ درصد در هر سال بیشتر است؛ اما باید به این نکته هم توجه شود که میزان و اندازه سرمایه‌گذاری در کشورهای سازمان همکاری اقتصادی و توسعه(OECD)، بیشتر از کشورهای غیر عضو است. تأمین مالی انرژی پاک برای اولین بار در سال ۲۰۱۲ در کشورهای درحال‌توسعه بیشتر از کشورهای توسعه‌یافته است؛ به دلیل اهمیت افزایش بهره‌وری انرژی و انرژی نو در کاهش ایجاد و تولید گازهای گلخانه‌ای که خود باعث تخریب محیط زیست و دست‌یافتن به توسعه پایدار می‌شود. افزایش سرمایه‌گذاری به دنبال استراتژی‌های رشد سبز که از سوی تعدادی از دولت‌های کشورهای درحال‌توسعه برای توسعه منابع آب، کشاورزی پایدار و انرژی پاک صورت گرفته است. در کشورهای درحال‌توسعه تأمین مالی استراتژی‌های رشد سبز از سوی آژانس‌های عمومی، می‌تواند باعث سرعت‌بخشیدن دستبایی به اهداف مدنظر شود.